

תת"ע 8380/03/21 - מדינת ישראל נגד מאיר מנחם מאיר מנחם

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 8380-03-21 מדינת ישראל נ' מאיר מנחם
תיק חיצוני: 11151402036

בפני כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים מאיר מנחם מאיר מנחם

החלטה

בפני בקשה למחיקת כתב אישום מחמת התיישנות .

המאשימה מתנגדת לבקשה.

לאחר עיון בבקשות , תגובות , תשובות הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

עובדות רלוונטיות והשתלשלות ההליך

עסקינן בעבירה **מיום 26.6.19** בניגוד לתקנה 83א(ב)(2) המהווה ברירת משפט.

הדוח נמסר לידי הנאשם.

ביום **14.07.19** הגיש הנאשם בקשה להישפט.

מכתב ממפנ"א מיום **30.07.19** שנשלח אל הנאשם מאשר קבלת הבקשה להישפט.

הזמנה לדין שנקבע ליום 20.4.21 נשלחה לכתובת הנאשם.

אישור המסירה מיום 3.11 מלמד, כי ההזמנה התקבלה בבית הנאשם על ידי בתו (יעל מנחם) .

הדין אשר היה קבוע למענה הראשון ליום 20.4.21 נדחה לבקשת הנאשם, שהינו עו"ד אשר נימק את הבקשה בעומס עבודה במשרדו. יוצא אפוא, כי המבקש ידע על המועד שהיה קבוע בהזמנה שנמסרה לבתו.

במסגרת הבקשה הראשונה לדחיית המועד התייחס המבקש לפרק הזמן, שחלף ממועד העבירה 26.6.19 עד למועד

פתיחת התיק בבית המשפט 26.3.21 (סעיף 3 לבקשה) .

מועד הדיון השני שהיה קבוע ל 28.6.21 שוב נדחה לבקשת הנאשם אותה נימק בכאבים מהם סובל על רקע תואנת דרכים בה היה מעורב ב 21.2.21. במסגרת אותה בקשה הסביר הנאשם כי בנו הקט הסיר את החגורה מבלי שהוא שם לב ומשהבחין בעמידתו של הבן פעל לעצור אלא שאז השוטר יחס לו את העבירה . עוד בקש הנאשם להעביר את התיק לבית משפט במחוז מגוריו בצפון הארץ .

כב' הש' אופיר קבע את הדיון ל 7.11.21 והיפנה לבעל הסמכות להעביר דיון למחוז אחר.

ב 4.11.21 שוב הוגשה בקשה לדחיית מועד בנימוק שבשל טעות משרדית לא נרשם מועד ביומן. בית המשפט (כב' הש' שמיר) שוב נענה לבקשה וזה נקבע ליום 1.12.21 .

ביום 28.11.21 הוגשה לתיק בית המשפט בקשה למחיקת כתב האישום מחמת התיישנות. הבקשה נערכה על ידי ב"כ אשר קיבל את התיק לטיפולו ימים ספורים קודם לדיון.

במסגרת הבקשה פורש ב"כ המבקש את נסיבות ביצוע העבירה, שלדברי התרחשה אך דקות ספורות (סע 5, 9 לבקשה). עוד ציין כי הנאשם היה מרוכז בשיחת טלפון ועל כן לא הבחין במראה שבנו שיחרר עצמו מהרתמה.

לענין ההתיישנות נטען כי עד ליום 13.7.20 לא נשלחה הזמנה לדיון (ב"כ הנאשם סופר את התקופה מיום העבירה עד ליום בו הגיש בקשה להישפט) (סעיף 13 לבקשה).

בנוסף נטען כי ממועד אישור הבקשה להישפט עד למועד הגשת כתב האישום בבית המשפט (26.3.21) חלפה יותר משנה (סעיף 14 לבקשה).

בנסיבות הנ"ל נטען כי "כתב האישום" התיישן (סעיף 15 לבקשה).

בדיון מיום 1.12.21 לא היתה התייצבות מטעם הנאשם.

ב"כ המאשימה דיווח לבית המשפט, כי בחן את טענת הסנגור והואיל ויש אישור מסירה מיום 3.11 עליו בתו של הנאשם חתומה , המאשימה לא מסכימה עם טענת ההתיישנות. ב"כ המאשימה דיווח כי עדכן את הסנגור על עמדת המאשימה, וכי הסנגור ביקש לקבל את המסמכים עליהם מתבססת המאשימה ולבקש בשמו לדחות את הדיון.

בית המשפט (כב' הש' חקלאי) נענה לבקשת הדחייה וקבע דיון ליום 21.2.22 .

ביום 28.12.21 שוב הוגשה בקשה למחיקת כתב האישום מחמת התיישנות זאת בעקבות תגובת המאשימה אשר

הפנתה לאישור המסירה של ההזמנה לדין מיום 3.11 עליו חתומה בתו של הנאשם. ב"כ הנאשם טוען כי בתו של הנאשם מכחישה קבלת ההזמנה והחתימה וגם אם ההזמנה התקבלה הרי שאין מדובר במסירה כדין הואיל והבת שפרטיה על אישור המסירה היתה בת 16 במועד המסירה ולא 18.

בעקבות החלטה מיום 28.12.21 לתיק הוגשה ביום 4.1.22 תגובת המאשימה בכתב עם אישור המסירה.

ביום 18.1.22 הגיש ב"כ הנאשם תשובה לתגובת המאשימה אף שלא נתבקש. בו חוזר ומדגיש כי נטען שלא התבצעה מסירה כלל נוכח ברור מול הבת וכי לא היתה מסירה כדין.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום
קנס לפי סעיף 228(ב); ואולם, בעבירת קנס שהיא עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, ובעל הרכב הוכיח כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27 לפקודה האמורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה למשפט או הודעת תשלום קנס, למי שנהג ברכב אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.

(א1)

(1), (2)

(א2)

(א3)

225סעיףא (ב) (תיקון מס' 23) תשנ"ו-1996 קובע :

225א(ב) אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א).

סעיף 230לחסד"פקובע מועדי המצאת הזמנה לדין בעבירות קנס התיישנות דיונית- אימתי כבר לא יתקיים דין

"230. הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט **תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו**; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונגזר דינו לקנס, לא יפחת הקנס מהסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס, אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו." (הדגשות שלי ר.ש.).

לעניינינו, הדוח נמסר לידי הנאשם במועד הארוע.

הנאשם הגיש בקשה להישפט בתוך המועד הקבוע בחוק.

הבקשה התקבלה במשרדי התביעה בתאריך שאינו ידוע ביום מועד המשלוח 14.7.19 ל

30.7.19 **כך שאין ספק כי ב-30.7.19** כבר היתה בחזקת המאשימה על פי מכתבה לנאשם.

הודעת הקנס המהווה כתב אישום, בהיותה כוללת את כל היסודות הרלוונטיים לעבירה, נמסרה לידי הנאשם בתוך השנה ולא חלה התיישנות עבירה לפי סעיף 225א לחסד"פ.

בשים לב לסעיף 225א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, משהוגשה בקשה להישפט גם לא ניתן לטעון להתיישנות העבירה גם אם היה איחור.

ברם יש גם לבחון האם חלה התיישנות דיונית שהרי המחוקק לא השחית מילותיו לריק כשחוקק את סעיף 230 לחסד"פ.

נשאלת השאלה האם המאשימה עמדה בתנאים הקבועים בסעיף 230 לחסד"פ.

התקופה למנין התיישנות דיונית נספרת החל מיום קבלת הבקשה להישפט עד למועד משלוח ההזמנה בדואר רשום.

בית המשפט העליון קבע כי מרגע שהוכח משלוח הדואר במועדים הנקובים בחוק, **לא חלה התיישנות**, אף אם דבר הדואר לא התקבל. **די בהוכחת משלוח**. ע"נרע"פ 4967/21 אליהו נחום בע"מ נ' מדינת ישראל (2.8.21).

על פי תגובת המאשימה הזמנה לדין נשלחה בדואר רשום לכתובת הנאשם **והתקבלה ב-3.11.19** ע"י יעל מנחם - בתו של הנאשם, שנראתה שמלאו לה 18 שנה.

מספר הדואר הרשום מופיע על אישור המסירה וניתן להתחקות אחר גורלו באמצעות רשות הדואר.

דבר הדואר התקבל למשלוח ב-16.9.19 והתקבל בכתובת הנמען ב-3.11.19.

בעוד שבבקשה המקורית לא היתה התייחסות לאישור המסירה הרי שבתשובת ב"כ הנאשם לתגובת המאשימה מצוין, כי הנאשם מכחיש את קבלת ההזמנה וטוען, כי גם בתו מכחישה את קבלת ההזמנה והחתימה עליה, לכן לטענתו ההזמנה כלל לא התקבלה או לא התקבלה כדין.

כבר בשלב זה יאמר כי הניסיון לטעון, כי ההזמנה לא הגיעה לביתו של הנאשם תמוהה, שהרי הנאשם ידע על הדיון הראשון שהיה קבוע בהזמנה ואף בקש דחייה.

הנאשם לא הסביר באף אחת מבקשותיו כיצד ידע על מועד הדיון.

אם הנאשם לא קבל את ההזמנה ולא בתו, הכיצד ידע על מועד הדיון?

לנאשם בת בשם יעל מנחם התואם את השם הרשום על גבי אישור המסירה.

הכיצד ידע פקיד הדואר את פרטי הבת המופעים על גבי אישור המסירה אם הבת לא מסרה את שמה?

לאחר ההכחשה בדבר משלוח הזמנה ע"י המאשימה, מנסה הנאשם להיאחז בטענה החלופית, לפיה במועד מסירה ההזמנה בתו לא היתה בת 18 אלא כבת 16.

לשון המחוקק בסעיף 43 לתקנות סדר הדין האזרחי המפנה לטופס 8 שבתוספת לתקנות לפיו ביצוע מסירה כדין יכול שיעשה לבן משפחה **שנראה כמי שמלאו 18 שנה**.

המסירה תהא "... שהוא/שהיא בן/בת משפחתו הגר(ה) עמו **ונראה** שמלאו לו/לה 18 שנה."

יוצא איפוא, כי אין הכרח להוכיח שהמקבל הוא בן 18 והעובדה שבמועד המסירה טרם מלאו לבת 18 שנה אינה מאיינת את **ביצוע המסירה כדין**.

כאן המקום לציין ולהבהיר, כי מועד פתיחת התיק בבית המשפט איננו רלוונטי.

ההליך הפלילי מתחיל עם מסירת הודעת הקנס לידי הנאשם [רע"פ 2558/99 פ"ד נד[3] 549 בקשי נ מדינת ישראל]

ההזמנות לדין בתיקים שעניינם עבירות ברירת משפט נשלחות על ידי המשטרה, בטרם נפתח התיק במזכירות בית המשפט.

ההזמנה נשלחה בתוך התקופה הקבועה בסעיף 230 לחסד"פ. אישור המסירה היה בתיק כנספח לכתב האישום.

הנאשם ידע גם ידע על הדיון, שנקבע בהזמנה ליום 20.04.21, שנשלחה לכתובתו בתוך המועד הקבוע בסעיף 230 לחסד"פ.

לאור כל האמור לעיל טענת ההתיישנות נדחית.

עסקינן בעבירה מסוג אחריות קפידה ומהעובדות שצוינו בבקשות הנאשם ובא כוחו, עולה הודיה בעובדות.

המבקש יתייצב לדיון במועד שנקבע שאם לא, יתקיים הדיון בהעדר.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשפ"ב, 25 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.